

ГО «АРС МАГНА», Київський академічний новий драматичний театр на Печерську

Вистава «Мистецтво домовлятися» («Бог різанини») Я. Рези

Сергій Васильєв:

Вистава «Бог різанини», здійснена тандемом молодих режисерів (вони й самі грають у спектаклі) Ольгою Ларіною та Денисом Мартиновим у Київському театрі на Печерську, попри свою камерність, порушує чимало важливих сучасних соціальних проблем, не впадаючи при цьому в публіцистичний пафос і не вдаючись до викривально-гнівних інтонацій. Треба також зазначити, що постановники дуже ретельно і вдало попрацювали з текстом популярної п'єси французьки Ясмін Рези, зокрема, сміливо наблизивши його до українських реалій. Таким чином конфлікт між двома подружніми парами, котрі зібралися, аби якось залагодити неприємну ситуацію сварки та бійки їхніх синів, максимально загострився. Як і у драматурга, антагоністичні родини належать до різних соціальних страт, що у київській виставі підкреслено курсивно – інтелігенти тут спілкуються українською мовою, їхні опоненти, сучасні нувориші – лінгвістичним покручем, специфічною версією місцевої російської мови.

У цьому наближенні до сучасної української реальності насамперед і полягає оригінальність постановочного задуму. Автори фіксують проблему глухого непорозуміння і несприйняття одне одним громадян, які живуть поруч, може, навіть в сусідніх квартирах. Ця різниця цінностей і звичок акцентується у виставі дуже докладно, визначаючи й світоглядні, і суто побутові бар'єри між персонажами. Однак постановники не зупиняються на цій констатації. Шар за шаром розкриваючи у жорсткому діалозі між опонентами їхні позиції, вони, зрештою, доходять суворої істини про хиби кожного з представлених на сцені способів мислення та життя. Ані гроші, ані цікаві мандри, ані можливість долучатися до суспільних «вершків» не роблять жодного героя щасливим. Більш того, дотримання обраних для себе правил виявляє безглуздість такого існування.

Здійснюючи свій задум, автори вистави застосовують мінімум сценічного антуражу. Простір аскетичний, аксесуари та реквізит суто функціональні. Утім, начебто вибудовуючи дію вистави за заданими драматургом законами психологічного театру, автори дуже дотепно доповнюють свою розповідь музичними номерами, своєрідними співаними монологами героїв, що привносить у їхню роботу елементи абсурду. Рішення це цілком усвідомлене, бо впродовж вистави актори використовують ще один метод очуднення, доводячи деякі ситуації п'єси майже до гротеску.

Хоч які б ефектні знахідки не вигадували постановники, конструкція «Бога різанини» тримається насамперед на розкутих і розумних виконавцях. Зберігаючи індивідуальність кожного персонажа, квартет акторів примудряється показати своїх героїв як певні впізнавані соціальні типажі. Виконавці обмінюються репліками, мов тенісисти, інколи, фігурально кажучи, спокійно перекидаючи один одному м'яч, але раптом роблячи сильні, кручені, навідріг подачі. Це аритмія композиційно дуже ефективна, бо кожний сплеск емоцій стає у виставі новою кульмінацією і прискорює дію.

«Бог різанини» в Київському театрі на Печерську, зокрема, доводить потенціал традиційного театру і психологічної манери акторської гри. Докладно виписані акторські партії зовсім не стають тут на заваді актуального змісту і навіть дають очевидну фору колективам, які намагаються здаватися надсучасними, подаючи образи плакатно і підміняючи вагу думки силою голосу та утрируваною мімікою.

Ганна Веселовська:

«Бог різанини» Ясмін Рези у Новому театрі на Печерську має жанрове визначення «комедійний соціальний мюзикл», до якого навряд чи треба ставитися серйозно. Це швидше такий собі хід назустріч глядачеві, аби він не надто упереджено сприймав гострий соціально-критичний текст. Адже, дійсно, п'єса французької авторки зачіпає серйозну проблематику існування сучасної буржуазної сім'ї, і робить це драматург досить жорстко, через постійні сварки та образи. Бо ж шлюби, що тримаються лише на партнерських домовленостях і не передбачають взаємоповаги та любові, є діагнозом важкохворого суспільства. Таке суспільство потребує негайного лікування від байдужості та пихи, а театр пропонує зробити це в музично-розважальній формі, тобто через іронічні псевдокараоке персонажів, що ними вони, як і більшість стомлених життям людей, тривіально відпружуються.

Загравання із публікою починається від самого початку вистави, коли один з акторів (Денис Мартинов) проходить крізь глядачевий зал. І надалі, протягом всього спектаклю артисти постійні звертаються до залу, вступають з ним діалог, так, наче діляться з глядачами своїми проблемами, хочуть знайти у них підтримку. Цим принципове зближення з публікою не обмежується. Ще один важливий крок назустріч глядачеві постановники зробили, перенісши події французької п'єси до Києва: герої, яких звуть Вероніка, Михайло, Ганна, Андрій згадують про Печерськ і Голосієво, смакують львівські плячки і т. ін. Відтак проблеми середньостатистичного європейця адаптуються до українського ґрунту, і виявляється, що і в наших ролинах є чимало подібного.

Оскільки в тексті Ясмін Рези багато вказівок на міське урбаністичне середовище, то й співвідносити французьких персонажів можна лише із жителями українських мегаполісів, найперше – з киянами. Щоденне зма-

МИСТЕЦТВО ДОМОВЛЯТИСЯ (БОГ РІЗАНИНИ)

гання наввипередки за роботу, кар'єру, спроби приховати невдачі, здаватися щасливим й при цьому втрачати життєві орієнтири – все це перетворює жителів міст на вкрай лицемірних, нечуйних істот. Такими ось штучно привітними і внутрішньо агресивними представляють їх усі разом актори Денис Мартинов, Ольга Ларіна, Юлія Першута, Артур Зайцев.

Спільне ансамблеве акторське тривання у виставі «Бог різанини» є по-справжньому унікальним. Часом воно невимушене і розслаблене, а часом екстатичне та войовниче. Накопичені годинами й роками приховані природні людські переживання посередництвом акторської гри спресовуються, а потім вибухають на очах у публіки. Так, під час сюжетних поворотів глядачі стають свідками штучного і природного виплеску емоції персонажів. Й при тому, що ці емоції виникають на побутовому ґрунті через щоденні дразливі ситуації, виконавці подають їх майстерно та вишукано, без мелодраматичних надривів і перехльостів.

Очевидно, що подібна зіграність артистів не є випадковістю, а створюється й через те, що двоє з учасників ансамблю, Ольга Ларіна та Денис Мартинов, є постановниками спектаклю, до того ж – подружжям. Вони ж і підлаштовують французькі ситуації під український побут, під наші звички та реалії, вигадують упізнані мучиливі номери. Відповідно, майстерність акторів, різноплановість їхнього сценічного існування настільки зачаровує, що глядачі починають сприймати французького походження Ганну, Михайла, Вероніку та Андрія як самих себе в подібних життєвих ситуаціях. Їм стають близькими затиснутий життєвими негараздами продавець сантехнічного дріб'язку (Денис Мартинов), екзальтована вульгарна Ганна (Юлія Першута), манірна Вероніка (Ольга Ларіна) та залежний від смартфона сноб Михайло (Артур Зайцев).

Загалом вистава, де поштовхом для розвитку драматичної ситуації є розмова про дітей – двох хлопчаків, що побилися між собою, – є спектаклем про світ дорослих, які у своїх цинічних іграх стають дуже подібними на поганих невихованих дітей. Копірсання у звичайному хлопчачому конфлікті приводить їх до відшукування втрачених у метушні смислів життя. Так актори намагаються больові точки сучасних українців і перетворюються мимоволі на терапевтів. І роблять це дотепно, іронічно та під постійний музичний супровід.

Ольга Голинська:

Виставу поставлено за відомою п'єсою французької актриси й письменниці Ясмін Рези, написаної 2007-го. Ось уже понад 10 років твір викликає великий інтерес режисерів Європи й Америки, а нещодавно був екранізований у Великій Британії за участю вельми популярних, у тому числі «оскароносних» акторів. Такий інтерес до нього по всьому світу промовисто підтверджує його актуальність як для нашого часу загалом, так і для ментально різних народів світу.

Сюжет начебто вельми простий і буденний: дві пари батьків зустрічаються, аби залагодити питання із бійкою їхніх синів на дитячому майданчику, котра призвела до серйозного травмування одного з хлопчиків. Але в результаті у ході спілкування – то млявого, то доволі напруженого – проявляються їхні власні проблеми: сімейні, особисті, професійні, психологічні тощо. Вихідці з різних соціальних світів, дорослі не знаходять порозуміння. А коли наприкінці дійства виявляється, що малеча сама помирилася, без сторонньої допомоги, логічно заважають у повітрі риторичні запитання: а навіщо це все було? що це було взагалі? й що може бути далі?

Оригінальність режисерського задуму (Ольга Ларіна, Денис Мартинов), на мою думку, полягає насамперед у тому, що сюжет, події адаптовано, причому дуже вдало, до українських реалій. Так, наприклад, одна пара, – здавалося б, тихі, спокійні, інтелігентні люди, – розмовляє українською, поводить себе чемно, делікатно й привітно. Інша – представники кола багатих ділків, для яких щонайперше – нажива; таким байдуже до інших, важливо лише дотримуватися позірної пристойності. Вони російськомовні. І річ не у самих мовах, а у тому, що в ході дискусії герої з обох таборів «оголюють» свої скелети у шафах, прочиняючи завісу над своїми прихованими і часом недобрими думками, причинами не завжди гарних вчинків тощо. Тож не йдеться про те, хто гірший, а хто кращий.

У виставі багато цікавого й доречного інтерактиву, перформансу. Дія фактично розпочинається прямо у глядачевій залі, котра залюбки долучається до акторів, приймає правила їхньої гри.

Дуже імпульсний гумор, зрозумілий і близький присутнім, який добре сприймає публіка.

Жанр вистави заявлено як соціальний комедійний мюзикл. Що ж, це справді соціальна комедія із доволі серйозними підтекстами. Але визначення «мюзикл», на мій погляд, – явна натяжка.

Як відомо, мюзикл – жанр театрального або кіномистецтва, у якому поєднуються засоби виразності драми, естрадної, джазової, побутової навіть оперної або рок-музики, хореографії й пластики тощо. Усі вони мають перебувати в органічній єдності, сприяти цілісності вистави, динамізувати загальну драматургію. Причому, виходячи зі значення англійського слова «мюзикл», яке є скороченим варіантом терміну «музична комедія», музика тут має посідати досить вагоме місце, що закладено вже у самій назві жанру.

Утім, цього не скажеш про спектакль «Бог різанини» у Київському театрі на Печерську. Так, музика тут є – у вигляді пісень авторства Дениса Мартинова, таких собі «арій» кожного героя, котрі допомагають глибше зрозуміти персонажів, мотивацію їхньої поведінки, душевні переживання, психологічні проблеми... Це, скоріше, специфічно подані вокально-речитативні монологи, причому не завжди, на жаль, якісно проспівані, а радше добре зіграні по-акторському. Бажають кращого й самі тексти із часом дивними римами.

Хореографії, котра присутня тією чи іншою мірою у більшості відомих мені мюзиклів, я не побачила у виставі взагалі.

Сценографію вирішено у дусі мінімалізму. Це замкнутий простір сцени-вітальні, де стоять, відповідно до кількості дійових осіб, чотири стільці та стіл з усілякими побутовими предметами на ньому. Однак то є абсолютно виправданим, бо дозволяє глядачеві повністю зосередитися на загалом художньо цілісному, драматургічно й динамічно струнко вибудованому дійстві.

Рівень гри акторів, як і ступінь реалізації ними режисерських завдань, я вважаю високим. Та й було б дивно, якщо би це було не так, адже двоє з чотирьох виконавців – режисери вистави Ольга Ларіна (Вероніка) та Денис Мартинов (Михайло). Кому ж як не їм краще знати що саме, які сенси, внутрішній зміст п'єси вони хотіли донести до глядача? Разом із партнерами Юлією Першутю (Ганна) і Артуром Зайцевим (Андрій) вони становлять органічний злагоджений ансамбль. Склалося стійке враження, що їм усім дуже подобалося те, що вони роблять на сцені, а в інтерактивах із залом, та й у взаємодії акторів, мені здалося, була певна частка майстерної імпровізації.

Загалом вистава, сама тематика та її художнє втілення, оригінальне інтерпретування сюжету з адаптацією до нашої національної ментальності мені дуже сподобались, і я обов'язково рекомендуватиму спектакль «Бог різанини» Київського театру на Печерську до шорт-листа фестивалю-премії «ГРА».

Анна Липківська:

П'єса відомої сучасної французької авторки Ясмін Рєзі «Бог різанини» присвячена, сказати б, «середньо-європейській» актуальній проблематиці, причому доволі широкій: дитяче насильство, психологічні проблеми у подружжі і загалом проблеми комунікації у соціумі, толерантність, нечистоплотність фармацевтичних компаній, котрі приховують побічні дії ліків заради над-прибутків... У цьому колі питань і розгортається сюжет, котрий має не стільки драматичну природу, скільки подібний до ток-шоу – хіба що в останньому випадку гострота дискусії важливіша за результат, натомість драматург все ж прагне якогось конструктиву, хоча й визнає, зрештою, що палкі дискусії здатні швидше забовтати проблему, ніж розв'язати її.

Ольга Ларіна та Денис Мартинов, які звернулися до цього матеріалу після свого над-імпресіоністичного та іронічного «Онегіна», підійшли до нього без зайвого пієтету.

По-перше, було «омолоджено» персонажів – а це дві подружні пари, котрі з'ясовують, чому син одних фактично покалічив сина інших, і що тепер з цим робити. У драматурга їм 40-50, автори ж вистави «переформатували» героїв під власний вік «трохи за 30» (у виставі грають самі О. Ларіна та Д. Мартинов, а також Юлія Першута та ще молодший Артур Зайцев), тож на кону постала історія молодих батьків та їхніх дітей, поведінка яких, за бажання, легше піддається корекції.

По-друге, історія набула більшої «театралізації» – через монологи-зонги персонажів (кожному з них надається зона для власного відвертого висловлювання поза соціальними ролями та масками), а також гострокомедійний прийом раптового переходу Андрія (А. Зайцев) від прямої розмови з іншими героями до професійних «розборок» по мобільному із підлеглими, колегами та замовниками.

І нарешті, автори вистави наситили її вітчизняними реаліями – іменами, торгівельними марками, географічними «прив'язками» до місцевості, які поєднали сюжет з Україною в цілому та, конкретно, з Києвом. До того ж, одна подружня пара (продавець господарчих товарів та бібліограф) розмовляє українською, друга (адвокат та домогосподарка) – російською, що посилює конфліктне загострення. Але, до честі постановників, мовна тема не педалюється, не стає джерелом комедійної характерності, це – просто додаткова змістовна фарба.

Загалом фарби у виставі – неяскраві, тут панує мінімалізм у кольорах (відтінки білого у гостей та теплих тонів – у вбранні господарів дому) та оформленні (чотири білі стільці, біла етажерка, біла ваза із квітами). Стримано-«мінімалістичними» – із раптовими спалахами темпераменту – є також виражальні засоби, в рамках яких існують на кону виконавці ролей: адже, як правило, саме 30-літні, аби якщо й не бути, то хоча б видаватися успішними й солідними, з усіх сил намагаються «тримати марку» в соціумі.

Автори вистави відштовхуються від колізії, запропонованої авторкою п'єси, рухаючись власним шляхом. І цей шлях приводить їх до цілком закономірно зміненого фіналу: лунає дзвінок мобільного, Андрій розмовляє із сином та ошелешено оголошує, що поки подружжя батьків сварилися одне з одними та поміж собою, діти помирилися – «Давид взяв Матвея в свою банду». Німа сцена. Звуковий акцент. Затемнення. Уклін. Тобто у вітчизняному варіанті історії (на відміну від першоджерела) усе ж досягається консенсус, причому – завдяки наймолодшому поколінню, яке виявляється мудрішим за щент пересварених батьків, здатних завести будь-яку справу у глухий кут.

Вистава вийшла доволі легка для сприйняття, дискусії персонажів у ній позбавлені надмірної «драматизації». Герої відчувають, переживають, сваряться і замість «мистецтва домовлятися» тільки більше занурюються у власні комплекси, образи, причавлені прагнення; глядачі посміхаються, а часом і сміються, упізнаючи в них себе, своїх друзів, колег, родичів. Тут немає менторства, тиску – публіка розмірковує, зіставляє і робить власні висновки синхронно із персонажами.

Стильно, тонко, розумно, ненав'язливо, у цілковито європейському форматі – ось така вийшла вистава «Бог різанини» у Театрі на Печерську, і ці фарби лише збагачують загальну розмаїту картину шорт-листа фестивалю-премії «ГРА».

Світлана Максименко:

Творчість сучасної французької акторки, драматургині, прозаїка Ясмін Рєзі широковідома у світі та в Україні. Зокрема, її п'єса «Бог різанини» популярна серед сучасних українських режисерів. Зрозуміле бажання реалізації цього літературного матеріалу виникло і в Ольги Ларіної та Дениса Мартинова. Вистава «Бог різанини» – лабораторне дослідження психології сучасних молодих батьків – «аутистів», які не здатні порозумітися навіть тоді, коли це мова йде про долю власних дітей.

Авторка п'єси у ремарках наголошує: «Жодного реалізму. Жодних зайвих деталей. Веронік і Мішель Ульє

сидять навпроти Аннет і Алена Рей. Треба, щоб одразу відчувалося, що ми вдома у родини Ульє і що ці дві пари щойно познайомилися. У центрі – низенький столик, завалений художніми альбомами. Два великі букети тюльпанів у вазах. Панує серйозна, щира й поблажлива атмосфера» [<https://www.litmir.me/br/?b=560680&p=1>].

Оригінальність режисерського задуму – у жанровому втіленні (соціальний комедійний мюзикл, автор музики та тексту пісень – Денис Мартинов) і стираннях меж «театр – життя». Природність спілкування акторів дезорієнтує глядача, він наче стає мимовільним учасником сімейних розбірок (хоча актори не комунікують із залом напряму). Глядач камерної сцени перебуває поруч з акторами, в інтер'єрі хайтеківської сучасної кімнати. Тут нічого зайвого: білі крісла, столик, філіжанки для кави-чаю.

Аби підкреслити невидиму стіну непорозуміння між двома родинами, режисери вводять двомовність: подружжя Веронік та Мішель Ульє, тобто Вероніки та Михайла (Ольга Ларіна та Денис Мартинов) розмовляють винятково українською, Аннет та Ален Рей, вони ж Ганна та Андрій (Юлія Першута та Артур Зайцев) – російською.

Напружено-побутовий плин вистави несподівано «перериватиметься» (соціальний комедійний мюзикл!) піснями включеннями-одкровеннями усіх чотирьох героїв. На емоційних піках тих тем, які вони обговорюватимуть, кожен з героїв буде відкриватися глибше та відвертіше через пісні, що лунатимуть у їхньому виконанні. Ці ліричні монологи у вигляді брехтівських «зонгів» виконуються акторами нарочито-театрально (гасне світло, з'являється димовая завіса, звучить музика, актори співають, ритмічно рухаються, емоційно проявляючи приховану суть у цих сповідях). Вистава триватиме лише півтори години, але цього часу героям цілком вистачить, аби щиро, від усієї душі, зненавидіти один одного.

Природня поведінка акторів настільки «нетеатральна» (реалістична і глибоко нюансована в оцінках), що глядач втягується у запропоновані обставини, такі знайомі і близькі кожній родині. Висока виконавська культура акторів, тонкі нюансування ролей, точність оцінок і напружене внутрішнє життя акторів у образі – характерна домінанта вистави.

Вважаю, що «Бог різанини» Ясмін Ризи на сцені театру на Печерську має всі шанси увійти до числа найкращих вистав України.

Людмила Олтаржевська:

П'єса Ясмін Ризи «Бог різанини» написана дванадцять років тому. За цей час ексцентрична комедія встигла отримати кілька вагомих професійних відзнак, зокрема престижну премію Лоуренса Олів'є, і стала популярною не лише у Німеччині, Лондоні, на Бродвеї, але й серед українських режисерів (що для новітньої зарубіжної драми, швидше, виняток, ніж правило). Після цікавої версії п'єси на сцені Молодого театру власну інтерпретацію комедії в Новому театрі на Печерську запропонували режисери Ольга Ларіна й Денис Мартинов, у спільному активі яких уже були кілька постановок.

Сюжет п'єси виглядає досить простим і прямолінійним: дві подружні пари збираються разом, аби вирішити конфлікт їхніх синів, розібратися, хто винен і залагодити його, покавшись та перепросивши. Звісно ж, ситуація заходить у глухий кут, оскільки кожен вважає, що постраждала саме його дитина. До того ж, під час з'ясування стосунків подружжя раз-по-раз заступають на територію своїх внутрішньосімейних проблем і загалом проблем людства, які багато в чому пояснюють події, що відбуваються зараз у звичайній квартирі звичайних людей.

Цю просту і водночас непросту історію Ларіна й Мартинов побачили... як соціальний комедійний мюзикл, де наявні іронія й самоіронія, елементи театру абсурду і можливість для кожного із цієї четвірки перебирати на себе «першу скрипку», підніматися над ситуацією або ж «акомпанувати» партнерам. Події розгортаються на Печерську, батьки одного хлопчика – україномовні, іншого – російськомовні.

Мінімальна сценографія, з одного боку, зумовлена невеликими розмірами сцени, а з іншого – такого мінімалізму достатньо, аби окреслити умовне місце дії. Чотири герої, чотири стільці, чотири тіні на стінах, біла підлога – ринг, на якому проходять нові і нові раунди протистояння. Причому, не завжди із супротивником з іншої родини, але і з власним чоловіком/дружиною чи й з самим собою. Превалює білий колір як заклик до мирного вирішення ситуації. І букет квітів як нагорода переможцям, що, власне, не заважає одній із героїнь розпотрошити його для «підживлення» своєї істерики.

Музика Дениса Мартинова (він же автор текстів), зважаючи на жанр вистави, тут відіграє особливу роль. Різні за настроєм композиції доречно ілюструють сюжет і дають змогу героям вилити душу (речитатив про вісімнадцять годин «вісіння» на телефоні, бажання отримати вихідний і рекомендацію розгрібати самим свій геморої звучить надзвичайно щиро і обов'язково буде зустрінутий тяжким співчутливим зітханням когось у залі). А хореографічний номер біля стіни нагадав, як ми самі часто звертаємося до когось із зворотнім ефектом «мов горохом об стіну».

Ольга Ларіна та Денис Мартинов – не лише режисери вистави, разом з Юлією Першutoю й Артуром Зайцевим вони також виходять на сцену. Тож на умовному ринзі «Бога різанини» не лише вирують шалені пристрасті, але й панує повне взаєморозуміння між партнерами.

Ця вистава як у рейтингу найцікавіших прем'єр року узагалі, так і фінальний афіші фестивалю виглядатиме гідно й доречно, адже жанр соціального комедійного мюзиклу вказує, зокрема, і на те, що український театр не зупиняється у своєму пошуку не лише нових змістів, але і нових форм.

Алла Підлужна:

Події п'єси «Бог різанини» Я. Рези з французького ґрунту творці київської вистави переносять у реалії сучасного українського життя. Так, у спілкуванні двох родин, які зустрілись, аби з'ясувати, хто винний у бійці їхніх синів, з'являється первісна модель протистояння – мовна: одне подружжя розмовляє російською, друге – українською. Так на, здавалося б, незначному конфлікті двох родин, мов у краплині води, відображається конфлікт глобальний, світоглядний, такий нагальний для сьогодишньої України. Постановники вистави проводять цю ідею елегантно, тонко, без відвертих вказівок, тобто – розумний здогадається, недалекоглядний – просто зчитає перший, зрозумілий пласт цього багатопланового тексту і, можливо, згодом заглибиться далі.

Сценографічно дія проходить в єдиних декораціях, у замкненому просторі вітальні, у периметрі, означеному чотирма стільцями, що виглядає стилізованим місцем рингу, де у психологічному поєдинку зійдуться жінки і чоловіки. Тут відбудеться перетин двох несхожих світів, різних життєвих ідеологій, різних культур. У класичних драматургічних канонах єдності часу, дії та місця розгортається повноцінна картина життя обох родин, з усіма «скелетами» у шафах, що несподівано виявляються у процесі спілкування. Щирість і фальш, яка тепер здебільшого стала нормою стосунків, ведуть двобій, кожний з цього колоритного квартету прагне довести свою правоту і розкривається найнесподіванішим чином. У результаті з'ясувань і одкровень оголиться замовчувана подружжями правда. Внутрішній голос кожного персонажа, з потаємною, відвертою інтонацією виглядає зримо. Для цього режисери вигадали цікаві вокальні монологи. Кожен з героїв співає про наболіле й суто особисте у характерній для персонажа манері й музичному супроводі. У моменти вокального соло відбувається виразний пластичний супровід – коментарі інших персонажів, таким чином сцена вокально-візуального номеру набуває переконливого завершення.

Акторське виконання надзвичайно філігранне, кожен образ розроблено до нюансів індивідуальних рис характеру, багато з них впізнавані, знайомі. У широкому спектрі переживань акторам вдається створити певні узагальнюючі типи, надати їм життєвості, відчуття правдивої органіки. Динаміка дії рухається діалогами, монологами, полілогами, літературність яких уміло й талановито долають виконавці природністю сценічного існування. Цікавим іронічним підтекстом проходить паралельна реальність, що існує у телефонних розмовах Андрія (Артур Зайцев), які вклинюються у спілкування героїв і створюють ефект несподіваних стиків та контрастів

Усі персонажі історії нібито прагнуть добра, злагоди, та в боротьбі за це їхній двобій сягає висот абсурду. Герої щиро прагнуть змінити світ, та, виявляється, не в змозі розібратися навіть у самих собі, у своїх родинах. Скільки глядачів дивилися на цю ситуацію, наче у дзеркало!

Постановники загострюють фінал вистави стосовно саме української ситуації. Ці дві родини, що сповідують різні життєві принципи й розуміння, прагнуть розв'язувати конфлікти відомими їм старими способами, змагаються у красномовстві й умінні переконувати, тоді як їхні діти, що побилися, вже дійшли порозуміння і знову граються разом. Тож наявним стає підтекст вистави – хто і як у глобальному сенсі може знайти спільну мову між людьми. Можливо, представники наступного покоління, які знають вже щось інше, більш конструктивне?..

